Янка Купала (Іван Домінікович Луцевич)
Білорус

Перекладач: Дмитро Павличко

Дивлюся: йде якась мізерна тінь,
На плечах сірячина, вся муруга
Та порвана, а на губах осуга,
А твар неначе виорана рінь;

Захриплий подих з кашлю та болінь,
В очах життя нема, лиш — біль і туга.
Ця постать виморена й недолуга
До людських не подібна сотворінь.

То — білорус. Як гірко він зітха!
В багновище нужди його втопила
Темнота клята, мачуха лиха;

Його майно — хатиночка похила,
Його життя — сокира та соха,
Кінець його страждань — корчма й могила.

1906